

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

המלחמות באותו חלק בעולם ("מלך פרס" עם "מלך ארם") הן מהסימנים שבקרוב באה הגאולה ע"י משיח צדקנו

ראה עמוד 13

ערב שבת קודש פ' תזריע, ב' ניסן
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תס

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הווי"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פי"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב”ה

3 שבת קודש - ג' ניסן

אם היו דופקים על השולחן ותובעים שמשיח יבוא “נאו” היו פועלים זאת! / קטע מיוחד ומרטיט

5 דבר מלכות – בצירוף כתי”ק בפרסום ראשון!

פעולת העם בהכרזת “יחי המלך” / משיחת ב’ ניסן ה’תשמ”ח

9 זמן הגאולה

אם הדבר הי’ נוגע הי’ משיח כבר בא! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

להכריז בצעקה בכל העולם / הוראות למעשה בפועל

13 “בני אל תתיראו”

בודאי ימשיך הקב”ה להראות נסים ונפלאות / קטעי שיחות מתקופת מלחמת המפרץ

14 “בזכות נשים צדקניות”

שלילת העניין ד”תכנון משפחה” / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

מדור הדבר מלכות” מוקדש לעילוי נשמת ר’ יוסף ארי’ לב בן משה באר ע”ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת השא בת נטע אורי ע”ה זיסק

יה”ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד “הקיצו ורגנו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

מערכת “יחי המלך”

במסגרת: “מטה משיח” שע”י “אגודת חסידי חב”ד” באה”ק, תחת נשיאות כ”ק אד”ש מה”מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה”קבוצה”, “חיילי בית דוד”, ישיבת תות”ל המרכזית, “בית משיח” 770

סניף ארה”ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

רוצים ממנו!

ועל זה באה ההוראה דלעיל אודות הנהגתן של נשי ישראל: כאשר הבעלים היו במעמד ומצב שלא רצו להעמיד צבאות, מפני גזירת פרעה כו’, ועד כדי כך שאפילו עמרם (גדול הדור) פירש מאשתו כו’ – השתדלו נשי ישראל לקיים את המצוה ד”פרו ורבו ומילאו את הארץ”, מבלי להתחשב בשום חשבונות!

ואם הדברים אמורים בנוגע לחשבונות דגזירת פרעה כו’ (שאינן להתחשב אפילו בזה), הרי עאכ”כ שאינן להתחשב בחשבונות של עניי פרנסה – כי פרנסה נותן הקב”ה! – אותו יהודי שעושה חשבונות של פרנסה, שוכח מה שאמר בעצמו בברכת המזון דליל שבת: “הזן את העולם כולו בטובו כו’” [אלא אם כן אמר זאת באופן ד”ויפתוהו בפייהם וגו’” ח”ו], ומכיון שהקב”ה זן ומפרנס את העולם כולו – בודאי שביכלתו לפרנס ילד יהודי נוסף, וריבוי ילדים נוספים!

ג. ועוד ענין עיקרי בזה:

כאשר עושים חשבונות של “תכנון משפחה” – עלול הדבר להביא לידי כשלון בחטא הידוע שבסיבתו מתארך הגלות, רחמנא ליצלן!

– ידוע שבחב”ד לא מדברים אודות ענין זה כו’. ישנם חוגים שאצלם מאריכים לדבר ולעסוק בענין זה, אבל אצל חב”ד – אדרבה: לא מדברים אודות ענין זה. אבל אעפ”כ, כאשר מזכירים כבר ענין זה, מזכירים כבר עד כמה חמור הדבר, ועד כדי כך – שזוהי הסיבה לאריכות הגלות, היינו, שע”ז מעכבים בגלות את כל בני”, כולל “שכינתא בגלותא” – לא עליכם!

אצל עמרם – שפירש מאשתו כו’ – פשיטא שלא הי’ צורך כלל להזהיר על ענין זה, אבל כאשר מדובר אודות תכנון משפחה בימינו – עלול הדבר לגרום לחטא הידוע רח”ל! ומכיון שכל יהודי מבקש בתפלתו “ואל תביאנו . . . לידי נסיון” – היתכן להעמיד את עצמו בנסיון כזה?! – ובפרט כאשר ידע איניש בנפשי מה שהי’ אתמול בלילה, ובלילה שלפנ”ז וכו’!

ולכן, מלבד כל האמור לעיל – יש להמנע מתכנון משפחה מכיון שהדבר עלול לגרום לחטא הידוע.

ד. ויה”ר שמכאן ולהבא ישתדלו בקיום הציווי פרו ורבו ומילאו את הארץ” – ללא כל חשבונות, ואז מבטיח הקב”ה שע”ז יהי’ הענין ד”כבשוה”!

(משיחת ש”פ ויקרא ה’תשמ”ג – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע”נ האשה מרת רבקה בת הרה”ח ר’ צבי ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב יה”ר שיקויים היעוד “הקיצו ורגנו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה”ח ר’ שמואל שי’ והרה”ח ר’ יעקב שי’ שפריצער

אם היו דופקים על השולחן ותובעים שמיח יבוא ”נאו” - היו פועלים זאת!

בקשר עם קביעות שבת זו ביום ג' ניסן, אנו פותחים בקטע מיוחד ומרטיט שנאמר לפני 21 שנה בדיוק - בהתוועדות ש"פ ויקרא, ג' ניסן ה'תשמ"ב

והנה, בעמדנו בחודש ניסן - יה"ר שיקויים בקרוב ממש היעוד "בניסן עתידין להגאל"¹. ובפרט לאחרי שב"י עברו כבר ריבוי סוגי נסיונות במשך כל שנות הגלות, היינו, לא רק ד' סוגים כלליים שבגלות, החל מגלות בבל, הנקראת "רישא דהבא"², אלא בכל א' מ'ד' הגלויות עברו בני"ר ריבוי סוגים של נסיונות, ובמיוחד - בגלות זה האחרון.

ובפרט ע"פ המבואר בשערי תשובה לאדמו"ר האמצעי³ שלאחרי כל הגזירות ושמדות כו' לא יהיו עוד ענינים כאלו, כמבואר שם בארוכה - והרי ענין זה נאמר בזמנו של אדמו"ר האמצעי!

והנה, למרות כל הנ"ל - הרי כבר עבר ר"ח ניסן (ה"ראש" דכל החודש), "ואנחנו לא נושענו"⁴!

ויתירה מזו: כבר עבר גם יום ב' ניסן, יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שביום זה נפעל עילוי בכללות עבודתו במשך כל ימי חייו, וכן הוא בכל שנה ושנה - ע"ד המבואר בדרושי חסידות אודות גודל העילוי דל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י, בכל שנה ושנה שבה נאמר המאמר ע"י רבותינו נשיאינו [וכידוע המסופר אודות אופן הנהגתו של אדמו"ר האמצעי בל"ג בעומר - שהיו רואים אצלו מופתים גלויים בנוגע לזרעא חייא וקיימא] - ולמרות גודל העילוי דיום ההילולא דב' ניסן, עבר כבר יום זה "ואנחנו לא נושענו"!

וכבר נמצאים אנו ביום השבת, ג' ניסן, שבו עולים הענינים דר"ח ניסן וב' ניסן ואעפ"כ "אנחנו לא נושענו"!

והעיקר - שאין פוצה פה ומצפצף!!

(1) ר"ה יא, רע"א. שמו"ד שם. (2) דניאל ב, לח. וראה שמו"ד פל"ה, ה.
(3) ספ"ה. (4) ל' הכתוב - ירמ' ח, כ.

שלילת הענין ד"תכנון משפחה"

א. בנוגע ל"מראות הצובאות" - הרי רואים בזה את גודל מעלתן של נשי ישראל שהן העמידו צבאות רבות במצרים - "צבאות השם" [.], ועד כדי כך - שלמרות ש"היו בעליהם יגיעים בעבודת פרך כו", ובמילא לא חשבו אודות הצורך להעמיד "צבאות השם", היו הנשים אלו שהשתדלו להעמיד "צבאות רבות", ופעלו זאת גם אצל בעליהן - "משדלתו בדברים כו".

וכמסופר במדרז"ל שעמרם - שהי' גדול הדור - פרש מאשתו כתוצאה מגזירת פרעה, ובעקבותיו עשו כן כל בני"י; ומי פעל עליו להחזירה כו' - ילדה קטנה! שאמרה לו בפשטות: "גזרתך קשה משל פרעה כו"! וכאשר עמרם החזיר את אשתו, החזירו כל ישראל את נשותיהם, והמשיכו להעמיד "צבאות השם"!

כלומר: למרות קושי השעבוד דגלות מצרים וגזירת פרעה כו', עד כדי כך שאפילו אצל עמרם (גדול הדור) התקבלה סברא לפרוש מאשתו - לא התפעלו נשי ישראל מחשכת וקושי הגלות, ובידעם שהקב"ה רוצה את קיומו של עם ישראל, ובאופן ד"פרו ורבו ומלאו את הארץ", היינו, להגדיל את מספרם של בני"י יותר ויותר - לא עשו שום "חשבונות", ופעלו זאת גם על בעליהן, ועי"ז העמיד "צבאות רבות" - "פרו ושרצו וירבו ויעצמו במאד מאד"!

ומצד גודל העילוי שבדבר - זכו נשי ישראל ש"מראות הצובאות" (שעל ידן העמידו צבאות רבות) יהיו חביבין על הקב"ה מן הכל, ומהם נעשו הכיור וכנו (ולאח"ז) - יים של שלמה" בביהמ"ק) - עבור רחיצת ידיהם ורגליהם של הכהנים קודם התחלת העבודה במשכן וביהמ"ק, היינו, שהיסוד להתחלת כללות העבודה במשכן ומקדש (רחיצת ידים ורגלים) קשור עם ה"מראות הצובאות" (שהמם נעשו הכיור וכנו) - עד כדי כך גדולה חביבות הדבר אצל הקב"ה!

ב. ומכאן באים להמדובר כמ"פ אודות שלילת הענין ד"תכנון משפחה", כי אם למלא את ציווי הקב"ה "פרו ורבו ומלאו את הארץ" - ללא כל חשבונות כו'.

לדאבונו, ישנם כאלו שאינם מתנהגים כן, אלא עושים "חשבונות" ומחליטים מתי הוא הזמן המתאים להביא ילד לעולם וכו' - "ער איז אַ גאַנצער יא-טיבע-דאָס" ובמילא הוא הקובע מתי הוא הזמן המתאים לכך! ומכיון שמדובר אודות "למדנים" [ובודאי שאי אפשר לומר להם דבר כו', ועד כדי כך - שכאשר משה רבינו התבטא על בני"י באופן בלתי רצוי, קיבל מיד "פסק" כו'] - יש להם "היתרים" ע"פ השו"ע!

הוא יודע שע"פ התורה מחוייב הוא לפרנס את אשתו ובני ביתו - "שארה כסותה ועונתה לא יגרע". ומכיון שהוא צריך לעשות "כלים" לפרנסתו, וכמ"ש "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה" - אין ביכלתו, טוען הוא, לקחת על עצמו לפרנס ילד נוסף, בה בשעה שבקושי מצליח לפרנס את הילדים שנולדו לו כבר! וא"כ, הרי הוא צדיק גמור - טוען הוא - ומה

בודאי ימשיך הקב"ה להראות נסים ונפלאות

[. .] דובר (גם במכתבים כלליים) אודות הנסים ונפלאות שקרו בשנה זו (בסמיכות לחג הפורים), שנתבטל מנגד לבני ישראל, עד שהנצחון הביא לכך, שהשונא ישרר, באופן טוב, חלק משבויי-המלחמה וכו', כמדובר בפרטיות לפנ"ז.

ובודאי ימשיך הקב"ה להראות נסים ונפלאות, עד – ועיקר – "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלימה.

שהמלחמות באותו חלק בעולם ("מלך פרס" עם "מלך ארם") הן מהסימנים שבקרו באה הגאולה ע"י משיח צדקנו, כדאיתא בילקוט שמעוני¹, ובלשונו, ש"בני אל תתיראו . . הגיע זמן גאולתכם", ו"מלך המשיח עומד על גג ביהמ"ק והוא משמיע להם לישראל ואומר, ענוים הגיע זמן גאולתכם!"

(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תנש"א - בלתי מוגה, תרגום מאידית*)

מההשלמות לשיחה זו (בלתי מוגה – מתוך הר"ד מהתוועדות):

היו כמה וכמה שהתבלבלו מזה. אבל הילקוט מבאר שכל הענין הי' בשביל בני, ועד לסיום המדרש, ש"משיח עומד על גג ביהמ"ק", והיינו שביהמ"ק עומד ומוכן כבר בשלימות, כולל גגו שעליו עומד מושיען של ישראל ומכריז: ענוים, הגיע זמן גאולתנו וגאולתכם!

ויש לבאר הקשר דענין הגאולה עם "ילקוט שמעוני" (כפי שנקרא בכו"כ ספרים), שרומז על הילקוט שהקב"ה מלקט לאחד אחד בני². ובוה נכללים כל בני, גם אלו שאינם שייכים עדיין לבחי' ראי', כי-אם לשמיעה בלבד, שמעוני. ויתירה מזו, שפועלים ב"כל השומע" ש"יצחק לוי"³, באופן דחזקה ונצחיות, ד"כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם"⁴.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.
1) ישע"י רמז תצט.
2) ישע"י כז, יב. וראה פרש"י נצבים ל, ג.
3) וירא כא, ו.
4) ויק"ר פ"ב, ב.

אם בני ישראל היו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים שמישה צדקנו יבוא תיכף ומיד, "נאו" – היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאו", ואפילו ביום השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו – יתרץ כבר את הקושיא בנוגע לענין התחומין⁵, והקושיא בנוגע להכנת "סעודה שלישית" וסעודת "מלוה מלכה":
זאת אומרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהילדים שרים "ווי וואַנט משיח נאו", הרי הוא מצטרף לשירה שלהם – אלא הכוונה שהוא ירצה ויבקש באמת שמישה צדקנו יבוא "נאו"!

(פני כ"ק אדמו"ר שליט"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לרגע, הפטיר בחיך):

ונסיים כפי שה"מגידים" רגילים לסיים: "ובא לציון גואל ונאמר אמן", "יהי רצון מלפניך שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך".

(משיחת ש"פ וירא, ג' ניסן ה'תשמ"ב - בלתי מוגה*)

בהמשך לזה מצאנו לנכון להביא ב' קטעי שיחות קצרים המדברים בעד עצמם:

בוה יובן גם מה שהאריז"ל נשאר לקבל את השבת בצפת, דלכאורה, היות וע"י ההליכה לירושלים היתה מגיעה הגאולה – מדוע הוא נשאר בצפת, הרי הי' יכול להובילם לירושלים שעניניהם עצומות?

אלא כאשר האריז"ל ראה את התלמידים מתחילים להתיישב בדעתם, כלומר שחסר אצלם בהתקשרות, הרי במילא ההליכה לירושלים לא היתה פועלת מה שצריכה לפעול.

והנה, מהאריז"ל עד עתה עברו ארבע מאות שנה, וכל עניני הגזירות כו' שעברו בני ישראל במשך זמן זה – הכל מצד העדר ההתקשרות להאריז"ל, כי אם היתה התקשרות כדבעי, כבר מזמן היתה באה הגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשמ"י - בלתי מוגה (מתוך "יחי המלך" שסו ע' 3 ואילך))

גם כשצועקים "עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמישה כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

(קטע משיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א - מוגה)

(* הגדלת הקטעים נעשתה ע"י המו"ל – להדגשתם.

(5) עירובין מג, ב.

להכריז בצעקה בכל העולם

. . מזה מובן הכוחות הנפלאים שנותנים ליהודי דוקא בזמן הגלות, ועאכו"כ בעקבתא דעקבתא דמשיחא, כאשר גם מצד הטבע (טבע הזמן דשיתא אלפי שנין דהוה עלמא¹) כבר "כלו כל הקצין"², ונמצאים בזמן קצר ממש לפני הגאולה [נוסף לזה שכל כוונת הגלות (גולה) היא בכדי לגלות בו את האל"ף דאלופו של עולם, ושמה יהי' "גאולה"³].

עאכו"כ (שנוסף להזמן עצמו, הרי זה) לאחרי ריבוי העבודה דבנ"י במשך כל הדורות (ובאופן דיגיעה, שזה עצמו מביא "ומצאת"⁴, מציאה שלא בערך להגיעה), ומתוך מסירות נפש שלמעלה מדרך טבע העולם, ובוזה גופא – ניתוסף חידוש בחודש ניסן מדי שנה בשנה, אלפי שנים מאז שנאמר בפעם הראשונה "החודש הזה לכם" – שע"י העבודה כבר זיככו וביררו את הגשמיות (ועאכו"כ שביטלו את חומרות העולם, ע"י הגברת הצורה על החומר), ועשו מגשמיות רוחניות – הרי **בודאי ובודאי** שעכשיו בנקל יותר ליהודי לעשות עבודתו למעלה מדרך הטבע, ובאופן נעלה יותר מכל הדורות שלפנ"ו.

באותיות פשוטות:

כל יהודי צריך להכריז בכל העולם כולו, ע"י דוגמא חי' בהנהגתו בפועל שיהיו לה הדים והיא תהי' ניכרת בכל העולם כולו [נוסף על זה שמכריז בצעקה בכח הדיבור⁵ שלו] – שלהיותו יהודי, מתנהג **ברגילות** בהנהגה בלתי רגילה שלמעלה מדרך הטבע (דהנהגת העולם), וכמה שפעל עד עתה – הרי מכאן ולהבא (מחודש ניסן החדש) פועל עוד יותר ענינים שאינם רגילים!

ובפשטות: לכאו"א ישנם דברים שעד עתה לא רצה לקבל על עצמו בחשבו שאין לו את הכחות בדרך הטבע לעשותם. הן בשיעורים בלימוד התורה, הן בשיעורי צדקה (מעשר או חומש או יותר מזה), הן בעבודת התפלה, ועד"ז בעבודתו דכל מעשיך לשם שמים ובכל דרכיך דעהו.

באה עכשיו שנה חדשה (ראש וראשון לחדשי השנה) ומלמדת אותו, שעתה הוא הזמן הכי **מתאים** לקבל על עצמו דברים חדשים שעד עתה אפשר שלא היו בכחו (והי' צריך לנס כדי לעשותם), **ובודאי** שיצליח בזה ובדרך הטבע!

(משיחת ש"פ תרע"ג, ניסן ה'תשמ"ט - מוגה, תרגום מאידית)

פעולת העם בהכרזת "יחי המלך"

צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך" ● כמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים "יחי המלך" ● גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך" ● הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזת העם "יחי המלך") הוא בהדגשה יתירה אצל מלך המשיח ● קטעים מתוך שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח – מוגה ולזה צירפנו ג' צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דפי השיחה – המתפרסמים כאן לראשונה* בראש כל עמוד

א. ביחס שבין העם לנשיא ומלך - ב' קצוות:

מחד גיסא - תנועה של רוממות והבדלה, משכמו ומעלה גבוה מכל העם¹, "עם" דייקא, "מלשון עוממות, שהם דברים נפרדים וזרים ורחוקים ממעלת המלך"². וכמודגש

בענין היראה והביטול - "שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך"³.

ולאידך גיסא - תכלית הקירוב, כאמור, שהמלך הוא "לב כל קהל ישראל", והרי אין לך קירוב גדול יותר מקירוב הלב⁴ לאברי הגוף, כאמור, שהדם שבלב עצמו נמצא בתמידות

(3) שופטים יז, טו. סנהדרין כב, א (במשנה).

(4) יותר מהמות, ראש החיות, וגם הנהגתו אברי הגוף היא בדרך של ציווי ופקודה כו' (היפך תנועת הקירוב).

(1) שמואל א ט, ב. נתבאר באוה"ת וירא כרך ד תש"ב, ב. שה"ש כרך ב ע' תיד-תטו. ועוד.

(2) שעה"ה"א פ"ז (פא, ב).

(* הערת המו"ל: הכתי"ק מופיעים בראש כל עמוד שבו מובא הקטע השייך לצילום. הצילומים הוקטנו מגודלם המקורי. צילומים נוספים מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ על שיחה זו נדפסו ב"יחי המלך" גליונות א ע' 1, שכט ע' 16, שנו ע' 33, תה ע' 14. להעיר, כי ע"פ צילום ההגהה שנדפס בגליון א' ע' 1 (וכן במקומות נוספים בזמנו) נראה שהמובא בטה"ש תשמ"ח ח"א סוף ע' 350 "צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"פ פעולת העם" - הוא טעות, וצ"ל (גם) ע"י פעולת העם", וכן עשינו בפנים.

(1) ר"ה לא, א. (2) סנהדרין צז, ב. (3) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. (4) מגילה ו, ב. (5) שהרי כל א' בודאי מנצל בפועל הכחות שהקב"ה נתן לו, כולל כח הדיבור [עם כל הפירושים שבוה, כולל - כח כנגד הכ"ח עתים, וכיו"ב], ועיקר - להוציא כח הדיבור ושאר הכחות שלו מן הכח אל הפועל.

ישועה⁵, מנבא נבואת הגאולה (משא"כ ירמי')⁶ –

וכידוע תורת הבעש"ט⁷ ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", והמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה האמיתית והשלימה, אזי **שם הוא נמצא** – בגאולה האמיתית והשלימה!

[ובמילים פשוטות: כאשר יהודי "במחשבה תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח **עכשיו** תיכף ומיד, ובכל רגע ורגע רצונו במשיח מיד באותו הרגע ללא שום דחי' למחר או אפי' לרגע אחד וכיו"ב ח"ו, אלא מיד **באותו** הרגע חושב על משיח וחפץ בו; ואפילו בשבת איננו עורך חשבונות כלל כיצד יבוא משיח, דלכאורה ישנו ענין התחומין וכו'⁸, ואינו חושב מה ה' עם אלי' הנביא בערב שבת⁸ – לא משום שאינו בקיא בגמרא⁸ או בכל הפרטים בזה – אלא כיון שאינו עורך שום חשבונות ורוצה משיח **עכשיו** תיכף ומיד –

פוסק הבעש"ט: **"שם הוא נמצא"** – בגאולה האמיתית והשלימה!

ומביא ע"כ ראי' מהפסוק⁹ "שרפים עומדים ממעל לו", ואח"כ באים האחרונים¹⁰ ומוסיפים שזהו דין פשוט בהל' עירובין¹¹, שבמקום שדעתו של אדם – שם הוא מקומו בנוגע לעירוב תחומין.

ויה"ר שברגעים האחרונים בגלות יעשו את העבודה באופן הנ"ל, מתוך כוונה ומחשבה על הגאולה האמיתית והשלימה [.] עד שבקרוב ממש תבוא הגאולה בפשטות למטה מעשרה טפחים, ו"קהל גדול ישוּבו הנה" – כל יהודי ללא שום חילוק, ויבנה ביהמ"ק השלישי, "מקדש אד' כוננו ידך",

"ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים"¹², בשמחה גדולה ושמחת עולם.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויק"פ, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(5) פרש"י ומצו"ד ישע"י מט, א. וראה אוה"ת נ"ד (כרך ב') ריש ע' א"ט.
 (6) ב"ב יד, ב. וראה זח"ב קעט, סע"ב. קה"ר בתחילתו. ועוד.
 (7) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות ס"ח. וש"נ. ב (במשנה).
 (8) עירובין מג, ב.
 (9) ישע"י ו, ב.
 (10) לקו"ש ח"ח ס"ע 348 בהערה. ח"כ ע' 426. ועוד.
 (11) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סת"ח.
 (12) ברכת "אשר גאלנו" בסדר ההגדה (מפסחים קטז, במשנה).

הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק ביחס להמשכת החיות דכל העם. שמקבלים חיותם ~~במלכות~~ הממלך. אלא גם לאורך גיסא – שמציאותו של המלך תלוי בהעם. "אין מלך בלא עם"⁴⁰, כלומר, אע"פ שנקראים "עם, מלשון עוממות... רחוקים ממעלת המלך". הרי, ביחד עם זה (ואורבה – בגלל זה!) **פועלים הם את מציאותו של המלך.**

הקירוב... וכמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים ייחוי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות⁴² בית דוד⁴¹). שבוה מודגש גם שפעולת העם היא נזווי המלך. חיים של מלך⁴⁴.

ב. [.] נוסף על האמור לעיל ע"ד ההוספה בענין החיים (מידי שנה בשנה, ועאכו"כ בשנה זו שסימנה "חיים") לכל אנשי הדור ע"י נשיא הדור – הרי, גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל **נשיא הדור**, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך".

ובאותיות פשוטות:

לאחרי שישנה השלימות ד"חיים" שנה לנשיאותו (פעולתו ועבודתו) דנשיא דורנו – צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורגנו שוכני עפר – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורגנו **דוד מלכא משיחא!**

וזהו גם מה שמרעיישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "עוד מתי", שע"ז מקרבים ומזרזים את הגאולה¹⁰ – די"ל, שנוסף על הדגשת הצפ"י, הבקשה והדרישה על הגאולה [שיבוא משיח צדקנו **בפועל ממש**, באופן דמראה באצבעו ואומר זה¹¹, **הנה המלך המשיח**, בשר ודם, כפס"ד הרמב"ם¹² "יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל"], יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה – "יחי

(10) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ט (הועתקה בחוברת "כרם חב"ד" – ניסן תשמ"ז ע' 65). וראה שיחת ז' מרחשון תשמ"ו. לקו"ש וישב תשמ"ז בסופו. ובכ"מ.
 (11) ע"ד מאחז"ל – שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו,

בכל האברים, "התפשטות והילוך החיות מהלב אל כל האברים... כהלכתו תמידי כסדרו... (ש)כל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם... מהלב".

ויתרה מזה:

הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק ביחס להמשכת החיות דכל העם, שמקבלים חיותם מהמלך, אלא גם לאורך גיסא – שמציאותו של המלך תלוי בהעם "אין מלך בלא עם"⁵, כלומר, אע"פ שנקראים "עם, מלשון עוממות... רחוקים ממעלת המלך", הרי, ביחד עם זה (ואורבה – בגלל זה⁶) פועלים הם את המלכות – המלך.

וכמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים "יחי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות⁷ בית דוד⁸), שבוה מודגש גם שפעולת העם היא **בחי המלך**, חיים של מלך⁹.

(5) שעהיוה"א שם. וראה בחיי וישב לח, ל. שם ר"פ בלק. כד הקמו ע' ר"ה (ב). ספר החיים פ' גאולה פ"ב. עמה"מ שער שעשועי המלך דפ"א.

(6) "כי אילו אפילו היו לו בנים רבים מאד, לא שייך שם מלוכה עליהם, וכן אפילו על שרים לבדם, רק ברוב עם דוקא הדרת מלך" (שעהיוה"א שם).

(7) ראה מ"א א, לד-לט – בנוגע לשלמה.

(8) ועד"ז בודד (שם לא) – אבל לא בנוגע לענין ההכתרה.

(9) ובה גופא – "יצלח מלכא.. כי התפלה על החיים וההצלחה" (רד"ק עה"פ שם, לד).

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לע"נ האשה מרת **רוזה בת ר' יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק** נלב"ע ביום ו', עש"פ ו' יגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

איך אפשר עוד בגלות להיות בגאולה?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כאשר יהודי מיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות, מחשבתו ("במחשבה תחלה"¹, ובמחשבה גופא – בתחלת המחשבה)² וכוונתו הם להגיע לדרגה הכי נעלית בגאולה, גאולה האמיתית והשלימה ולביהמ"ק השלישי – תכלית השלימות בביהמ"ק הקשורה לתכלית השלימות ב"קהל" – "קהל גדול ישובו הנה"³ –

הרי זה גופא נעשה הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, ואזי ישנו צד השהו בין הדרגה שבה אוהזים (גם אם זה השלב הראשון בתחלת העבודה) לגאולה האמיתית והשלימה. וכיון שכך ברור הדבר שכבר בתחלת עבודתו מגיע (בסדר מן הקל אל הכבד) לדרגה הנעלית ביותר בגאולה, משום שלוקח את הצד השהו ומקבל ממנו את הכח להתעלות מעלה עד להגיע לגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל⁴.

וזוהי ההסברה למדובר כמ"פ, שכאשר יהודי עושה את עבודתו עוד בהיותו בגלות, נוגע שיחשוב על כוונתו בזה [להגיע לגאולה האמיתית והשלימה], וגם בגלות יש לתבוע את הגאולה – לדרוש משיח עכשיו, היות וכאשר "במחשבה תחלה" מבקשים את תכלית השלימות דגאולה – לא דרגא תחתונה בגאולה (כבזמן בית ראשון ושני) אלא – גאולה האמיתית והשלימה, ומבקשים זאת כמו שצריך לבקש – אזי מקבלים עי"ז את ה"סוף מעשה (שה') במחשבה תחלה" – גאולה האמיתית והשלימה.

ייתרה מזו:

עי"ז ש"סוף מעשה במחשבה תחלה" – שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית והשלימה ו"קהל גדול ישובו הנה" (תכלית השלימות בקהל) – אזי כבר עכשיו (בזמן הגלות) יש לו את הגאולה האמיתית והשלימה ואת ה"קהל גדול!"

– כמובן גם מלשון הכתוב "קהל גדול ישובו הנה", כלומר, שעוד לפני הגאולה ישנו ה"קהל גדול", והחידוש ("דער אופטו") לעתיד-לבוא יהי' שה"קהל גדול – ישובו הנה". כך כתוב בירמי' (היכן שמובא פסוק זה), ועאכו"כ כפי שהענין הוא מצד ישע' הנביא מל'

ונתבאר במק"א¹ שאין סתירה בדבר² (ואדרבה, ב' המאמרים מסייעים זה לזה) – עי"פ הידוע³ שבכאור"א מישאל יש ניצוץ מנשמת משיח. בחי' היחידה שבנפש⁴ היא ניצוץ מהיחידה הכללית, נשמחו של משיח צדקנו⁵.

ונמצא, שבנוגע למלך המשיח מודגש ביותר הקשר והשייכות לכל ישראל – שעצם נשמתו, בחי' היחידה⁶, היא ניצוץ מנשמתו של משיח, ולכן, גם הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן אהכרות יחי המלך)⁷ הוא בהדרגה יתירה אצל מלך המשיח – "דרך כוכב מיעקב" וכללולו ישראל. הקשור עם גילוי "דרך כוכב מיעקב" אצל כאור"א מישאל, התגלות בחי' היחידה⁸.

ונמצא, שבנוגע למלך המשיח מודגש ביותר הקשר והשייכות לכל ישראל – שעצם נשמתו, בחי' היחידה²⁰, היא ניצוץ מנשמתו של משיח, ולכן, גם הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזת העם "יחי המלך") הוא בהדרגה יתירה אצל מלך המשיח – "דרך כוכב מיעקב", כוכב דכללות ישראל, הקשור עם גילוי "דרך כוכב מיעקב" אצל כאור"א מישאל, התגלות בחי' היחידה שלו.

ד. [.]. והמעשה הוא העיקר²¹:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו"²² – כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – בזריזות הכי גדולה, הקשורה עם שמחה וחיות [.]. עי"ז פועלים כביכול ה"אחישנה"²³ דהזריזות אצל הקב"ה²⁴ –

20 להעיר, שמקום משכן בחי' היחידה הוא בלב (ראה המשך תער"ב ח"א ע' נט), די"ל דוגמתו בכללות ישראל, יחידה הכללית דמשיח – מלך המשיח, "לב כל קהל ישראל".

21 אבות פ"א מ"ז.

22 ראה תניא רפ"ז.

23 שיע' ס, כב. סנהדרין צח, א.

24 ואדרבא – מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות" (תהלים קמז, יט. שמו"ד פ"ל, ט), היינו, שהזריזות דהקב"ה צ"ל לפני וקודם זריזותן של ישראל.

המלך", שעי"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

ג. ויש להוסיף שאצל מלך המשיח מודגשת יותר שייכותו לכאור"א מישאל (נוסף לכך שכל מלך הוא "לב כל קהל ישראל") – שלכן, בכחו וביכולתו דכאור"א מישאל לפעול הענין ד"יחי המלך":

על הפסוק¹³ "דרך כוכב מיעקב מציינו ב' דרשות בחז"ל: (א) "כוכב" קאי על כאור"א מישאל¹⁴, (ב) "כוכב" קאי על מלך המשיח¹⁵.

ונתבאר במק"א¹⁶ שאין סתירה בדבר¹⁷ (ואדרבה, ב' המאמרים מסייעים זה לזה) – עי"פ הידוע¹⁸ שבכאור"א מישאל יש ניצוץ מנשמת משיח, היא בחי' היחידה שבנפש כאור"א, שהיא ניצוץ מהיחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו¹⁹.

13 בלק כד, ז.

14 ירושלמי מעשר שני פ"ד ה"ו.

15 ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. רמב"ן עה"פ. ועוד.

16 לקו"ש ח"ב ע' 599. שם ע' 692 בהערה. ובכ"מ.

17 ובפרט עי"פ הידוע שכל הפירושים בפסוק אחד שייכים אל"ז (ראה לקו"ש ח"ג ע' 782. ובכ"מ).

18 מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

19 רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' ארעו.

סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניץ תרפ"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

אם הדבר הי' נוגע הי' משיח כבר בא!

אמנם עדיין צריך להבין בכל זה, הרי כבר בזמן הגמרא אמרו רז"ל¹ כלו כל הקיצין, וכל שכן וק"ו עתה לאחרי ההכרזה דלא לתר לגאולה², וההכרזה³ שלא נשאר אלא צחצוח כפתורי הבגדים לקבל פני משיח צדקנו, וההכרזה שבטח כבר נסתיימה עבודה זו מאז, וא"כ איזה מקום יש לתבוע את העבודה דצמיחה מקטנות לגדלות והחלוקים בין פנים ועורף וכו', כדי להגיע ללע"ל כו', והרי לכאורה כבר נגמרה כל עבודת ההכנה אל הגאולה דלעתיד, ביאת משיח צדקנו. והתמי' גדולה ביותר על זה שאין איש שם על לב לשאול שאלה זו, וראי' לדבר היא מזה גופא שעדיין לא בא, כי אם הי' הדבר נוגע הי' משיח כבר בא אתמול וכ"ש וק"ו היום בבוקר וכ"ש וק"ו היום בצהריים וכ"ש וק"ו היום בזמן דרעוא דרעוין. ואף שהתירוץ על זה לכאורה פשוט הוא, שזה גופא הוא צד חושך הגלות, הרי הא גופא קשיא, מדוע נמשך עדיין חושך הגלות.

(קטע ממאמר ד"ה עבדים היינו כו', ש"פ צו היתשמ"ח - בלתי מוגה)

קריאת עיתונים - עוד ראי' לחשכת הגלות

לא זקוקים לראיות והסברים ע"כ ששורר כעת חושך כפול ומכופל של הגלות, וכפי שעוסקים בלהט ללא הרף בכך שהעולם מזדעזע ("טרייסלט זיך"), כי כל אחד קורא בעיתונים שמתרחשים דברים מבהילים, ובפרט מה שנעשה בוינגטון בימים האחרונים.

ומחפשים ע"כ הסברות וטעמים וכו', אבל ישנו הטעם הפשוט: כיון שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונים, אזי ידוע (מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר⁴) - שממש לפני תחילת אור הבוקר, החושך הוא בתוקף יותר מבשאר הלילה.

ולכן בימי הגלות האחרונים ישנם ענינים מבהילים אצל בני ישראל שמעולם לא היו, ומבנ"י זה 'נשתלשלו מהן'⁵ גם לעולם ובגוים, וכאמור, הרי כל אחד קורא היום את העיתונים ("פייפר'ס"), ושם רואה מה קורה בעולם - שהא גופא, מה שכל אחד קורא היום עיתונים, גם מראה על החושך כפול ומכופל שישנו אצל בני ישראל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תזריע, פ' החודש היתשמ"א - בלתי מוגה)

1) סנהדרין צז, ב.	3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
2) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" סיון-תמוז	4) לקו"ד ח"א סח, א-ב.
תש"א (נדפס גם באגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח	5) ראה תניא רפ"ג.
ע' שסא ואילך. ע' שעז ואילך. ע' תח ואילך).	

ובאופן ש"תחזינה עינינו" - עיני בשר כגוף של בשר, נשמות בגופים, כולל גם (קיום ההכטחה 17 | 17.) "ונתת¹⁰⁴ לכם לב בשר"¹⁰⁵, "לב חדש ורוח חדשה"¹⁰⁴.

104) יחזקאל לו, כו.
105) לאחר ש"המדינות" את לב האבן מבשרכם (שם) - די"ל, שההסרה כו' נעשתה כבר ע"י מעשיו ועבודתו במשך הנשיאות וכ"כ מריח אדמו"ר (החל מבי' ניסן), ע"ד האמור בנוגע לצחצוח הכפתורים כו'.

בבוקר בבוקר³¹, בביהמ"ק השלישי, אשר, להיותו "מקדש אדני-כוננו וידך"³², בנינא דקב"ה³³, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"³⁴, יכול (ובמילא צריך) לירד ולהתגלות למטה אפילו בלילה³⁴, **בלילה זה ממש!**

ובאופן ש"תחזינה עינינו" - עיני בשר בגוף של בשר, נשמות בגופים, כולל גם (קיום ההכטחה ברורה) "ונתת³⁵ לכם לב בשר"³⁶, לב חדש ורוח חדשה³⁵.

"אלקיכם כהן הוא"²⁵, ו"כהנים זריזין הם"²⁶ - לגאול את בני" בזריזות הכי גדולה, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"²⁷.
זאת ועוד:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסק²⁸ - **בשעתו אז** - שכבר נסתיימה העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". ומכיון שכבר עברו עשרות שנים (יותר מל"ח שנה) שבהם מצחצחים את הכפתורים - הרי בודאי שבימינו אלו נסתיימה גם העבודה דצחצוח הכפתורים.

ולהעיר, שאין לצחצח את הכפתורים יתר על המדה²⁹ - כפי שרואים במוחש שצחצוח יתר מחדר מן הכפתור ומקלקל יפוי!

ומכיון שכן, הרי בודאי ובודאי שעכשיו צריכה להיות ומוכרחת כביכול **הזריזות של הקב"ה** להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ותיכף ומיד - מקיימים הציווי "זאת³⁰ תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה גו' ובער עלי' הכהן עצים

31) להעיר מפ"י אה"ח עה"פ: "ובדרך רמז תרמוז כל הפרשה על גלות האחרון שאנו בו לנחמנו מעצבון נפשנו כי כל איש ישראל מאנה הנחם נפשו בראות אורך הגלות... וביאר עד מתי יהיו ישראל בגדר ב' דברים אלו (על מוקדה על המזבח) - כל הלילה, שהיא זמן הגלות הנמשך ללילה... עד הבוקר שהוא זמן שיריק עלינו כבודו ואתא בוקר, והזמן הוא אחר עבור ת"ק לאלף השישי... ואומרו בבוקר בבוקר... כי זמן הגאולה הי' ראוי להיות בבוקר ראשון של שנת הת"ק לאלף החמישי, ולסיבת העון מתעכב עד בוקר הב' כו", עיי"ש בארוכה.

32) בשלח טו, יז ובפרש"י.
33) זח"ג רבא, א. א. זח"א כח, א.
34) פרש"י ותוס' סוכה מא, א. ועוד.
35) יחזקאל לו, כו.
36) לאחרי ש"הסירותי את לב האבן מבשרכם (שם) - די"ל, שההסרה כו' נעשתה כבר ע"י מעשיו ועבודתו במשך הנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר (החל מב' ניסן), ע"ד האמור בנוגע לצחצוח הכפתורים כו'.

25) סנהדרין לו, טע"א.
26) שבת כ, א.
27) מכללתא ופרש"י בא יב, מא.
28) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
29) להעיר, שגם בחנוכת המזבח בחודש ניסן מודגש הענין ש"לא פחתו ולא הותירו" (במדב"ר פי"ד, יד), "לא ריבה ולא מיעט" (פרש"י ס"פ נשא).
30) פרשתנו ו, ב.